

před nastoupením presenční (činné) služby vykonával; přezkoumati správnost těchto průkazů přísluší politickému úřadu (administrativní vrchnosti) I. stolice místa pobytu.

(2) Žádosti majitelů zemědělských usedlostí dlužno předložiti ve lhůtě stanovené v předchozím odstavci s doklady o tom, že vyhovují podmínkám §u 4 tohoto nařízení, vojenskému tělesu (útvary), u něhož žadatelé konají činnou službu. Vojenské těleso (útvary) vyšetří správnost předložených dokladů pro střednictvím politického úřadu (administrativní vrchnosti) I. stolice, v jehož obvodu zemědělská usedlost leží, a předloží žádosti se svým posudkem o chování žadatelově za činné služby a o jeho zdatnosti vojenské zemskému vojenskému velitelství uvedenému v odst. (1) tohoto paragrafu.

(3) O žádostech rozhoduje zemské vojenské velitelství s konečnou platností. O rozhodnutí budiž žadatel písemně vyrozuměn; mimo to budiž o rozhodnutí též zpraveno domovské doplňovací okresní velitelství, jakož i příslušné vojenské těleso (útvary).

(4) Je-li počet žádostí, vyhovujících stanoveným podmínkám, v obvodu zemského vojenského velitelství menší nežli počet přebytečných v tomto obvodu, buďtež propuštění na trvalou dovolenou až do vyčerpání přebytku i jiní branci, kteří vykonali již 14měsíční presenční (činnou) službu, o to žádají a zřetele hodné poměry rodinné a hospodářské prokáží (na př. studující a pod.), pokud to jejich chování za činné služby a jejich zdatnost vojenská připouští.

(5) V letošním roce buďtež všechny žádosti za propuštění na trvalou dovolenou dle tohoto nařízení podány do 31. října 1921 přímo dotčenými branci s potřebnými doklady u vojenského tělesa (útvary), u kterého činnou službu konají. Žádosti buďtež opatřeny posudkem vojenského tělesa (útvary) dle ustanovení odst. (1) a (2) a předloženy k rozhodnutí přímo zemskému vojenskému velitelství, v jehož obvodu je vojenské těleso (útvary).

(6) Nebude-li v některých letech platnosti zákona ze dne 19. března 1920, č. 196 Sb. z. a n., přebytku branců, buďtež podané žádosti jakožto bezpředmětné vráceny.

§ 6.

(1) Branci, kteří byli na základě tohoto nařízení propuštěni předčasně z presenční (činné) služby na trvalou dovolenou, buďtež

přeloženi do I. zálohy dnem, kterým by nabyli nároku na toto přeložení, kdyby nebyli propuštěni předčasně z presenční (činné) služby.

(2) Bude-li toho potřeba branné moci vyžadovati, mohou býti branci, propuštěni dle tohoto nařízení předčasně na trvalou dovolenou, povoláni k pokračování presenční (činné) služby.

(3) Ve vojenské knížce budiž předčasně propuštění z presenční (činné) služby na trvalou dovolenou s odvoláním na toto nařízení poznamenáno.

§ 7.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provésti je ukládá se ministru národní obrany v dohodě s ministrem vnitra.

Dr. Beneš v. r.

Udržal v. r.	Tučný v. r.
Dr. Šrobár v. r.	Dr. Vrbenský v. r.
Šrámek v. r.	A. Novák v. r.
Habrman v. r.	L. Novák v. r.
Dr. Dérer v. r.	Staněk v. r.
Černý v. r.	Srba v. r.
Dr. Dolanský v. r.	Dr. Mičura v. r.

364.

Vyhláška ministra zahraničních věcí Československé republiky ze dne 6. října 1921

o přístupu Československé republiky k mezinárodní úmluvě o ochraně živnostenského vlastnictví, uzavřené dne 20. března 1883 v Paříži,

Na základě článku 20. smlouvy mezi čelnými mocnostmi spojenými a sdruženými a Československem, podepsané dne 10. září 1919 v Saint-Germain-en-Laye, schválené Národním shromážděním dne 7. listopadu 1919 a ratifikované prezidentem republiky dne 10. listopadu 1919, přistoupila Československá republika notou ministerstva zahraničních věcí ze dne 20. června 1919, doplněnou notou ze dne 8. srpna 1919, k mezinárodní úmluvě o ochraně živnostenského vlastnictví, uzavřené dne 20. března 1883 v Paříži mezi Belgií, Brasií, Španělskem, Francií, Quatemalou, Itálií, Nizozemskem, Portugalskem, Salvado-

rem, Srbskem a Švýcarskem; úmluva byla revidována 14. prosince 1900 v Bruselu a 2. června 1911 ve Washingtonu; touto revisí nahrazena byla původní úmluva ze dne 20. března 1883.

Úmluva byla vyhlášena v rakouském říšském zákoníku z roku 1913 pod č. 64. pod I. a ve Sbírce zákonů uherských jako zákonný článek VIII. z roku 1913.

Přístup Československé republiky potvrzen byl notou švýcarské Federální Rady ze dne 5. září 1919 a nabyl mezinárodní působnosti dnem 5. října 1919.

Vyhlašuje se s tím, že po revisi washingtonské ze dne 2. června 1911 vázala úmluva tyto státy:

Německo, Rakousko-Uhersko, Belgie, Brazílii, Kubu, Dánsko a ostrovy Farörské, Dominiko, Španěly, Spojené státy americké, Francii s Alžírskem a koloniemi, Velkou Británií, Itálií, Japonsko, Mexiko, Norsko, Nizozemsko a Nizozemskou Indii, Portugalsko s Azory a Madeirou, Švédsko, Švýcarsko, Tunis, Australii, Ceylon, Nový Zéland, Trinidad a Tobago, Maroko (francouzská država), Surinam a Curacao.

Přistoupily dále:

Polsko (10./11. 1919), Rumunsko (6./10. 1920), Jugoslavie (26./2. 1921).

Dr. Beneš v. r.

365.

Vyhláška ministra zahraničních věcí republiky Československé ze dne 6. října 1921

o přístupu republiky Československé k mezinárodní úmluvě o registrování továrních a obchodních známek, uzavřené dne 14. dubna 1891 v Madridu.

Na základě článku 20. smlouvy mezi Čelnými mocnostmi spojenými a sdruženými a Československem, podepsané dne 10. září 1919 v Saint-Germain-en-Laye, schválené Národním shromážděním dne 7. listopadu 1919 a ratifikované prezidentem republiky dne 10. listopadu 1919, přistoupila Československá republika notou ministra zahraničních věcí ze dne 20. června 1919, doplněnou notou ze

dne 8. srpna 1919 k mezinárodní úmluvě o mezinárodním registrování továrních a obchodních známek, uzavřené dne 14. dubna 1891 v Madridu mezi Rakouskem, Uherskem, Belgií, Brazílií, Kubou, Španělskem, Francií, Itálií, Mexikem, Nizozemskem, Portugalskem, Švýcarskem a Tunisem; úmluva byla revidována dne 14. prosince 1900 v Bruselu a 2. června 1911 ve Washingtonu; touto revisí nahrazena byla původní úmluva ze dne 14. dubna 1891.

Úmluva tato byla vyhlášena v rakouském říšském zákoníku z roku 1913 pod č. 64. pod II. a ve Sbírce zákonů uherských jako zákonný článek VIII. z roku 1913.

Přístup Československé republiky byl potvrzen notou švýcarské Federální Rady ze dne 5. září 1919 a nabyl mezinárodní působnosti dnem 5. října 1919.

Vyhlašuje se s tím, že k úmluvě přistoupily tyto státy:

Surinam a Curacao (1./3. 1893), Maroko (30./7. 1917), Rumunsko (6./10. 1920) a Jugoslavie (26./2. 1921).

Dr. Beneš v. r.

366.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 5. října 1921,

jímž se provádí zákon ze dne 12. srpna 1921, č. 303 Sb. z. a n., o prozatímním zvýšení zaopatřovacích platů hornických na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

Na základě § 14 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 303 Sb. z. a n., se nařizuje:

§ 1.

K provedení zákona o prozatímním zvýšení zaopatřovacích platů hornických zřizuje se „Ústřední zaopatřovací fond bratrských pokladen v Bratislavě“ jakožto samostatná právnická osoba řízená zvláštním správním výborem, z něhož hraditi se budou všechna vydání spojená s mimořádným zvýšením hornických provisí. Hornickou provisí rozuměti jest každý zaopatřovací plat, kterého požívá kdokoli v důsledku povinného pojištění u bratrské pokladny.

§ 2.

Bratrské pokladny jsou povinny vypláceti bez vyzvání mimořádné přídavky k zaopatřo-